

NECINSTIT – DEZONORAT

»Orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul neacoperit își dezorează capul.«
(1 Corinteni 11)

Este de o mare însemnătate să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, pentru că chiar și copiii lui Dumnezeu pot fi duși în rătăcire de către duhul vremii. De aceea să facem aici loc câtorva gânduri ale lui Dumnezeu, care sunt foarte importante pentru timpul prezent.

1 Corinteni 11: »Orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul neacoperit își dezorează capul, pentru că este ca și cum ar fi rasă. Pentru că, dacă o femeie nu este acoperită, să se și tundă; iar dacă este rușinos pentru o femeie să se tundă sau să se radă, să se acopere. ... Judecați în voi înșivă: se cuvine ca o femeie să se roage lui Dumnezeu neacoperită?«

Se pare că în lume este socotit foarte cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu neacoperită, sau dacă o femeie se tunde foarte scurt; dar la Dumnezeu este necuviincios, nu stă bine, nu se cade.

»Femeia frumoasă și fără minte (sau fără simțul cuviinței) este ca un inel de aur pus în râtul unui porc.« (Proverbe 11,22)

»Nu vă învăța chiar și firea că este rușine pentru un bărbat să poarte părul lung, pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung? Pentru că părul i-a fost dat ca învelitoare a capului.« (1 Corinteni 11,14-15)

Ce știe omul modern de astăzi despre fire-natură, câtă vreme prin cultură el devine tot mai nenatural! Dar natura este ceva creat de Dumnezeu și de aceea se pot percepe în ea atât veșnica Sa putere cât și dumnezeirea Sa. Copiii lui Dumnezeu ar trebui să primească învățătură prin ea. Învățământ intuitiv.

Când Cuvântul lui Dumnezeu folosește expresii ca: scroafă sau porc și utilizează comparații ca acestea, atunci motivul trebuie să fie foarte serios. Iar dacă cineva se simte atins de astfel de expresii, înseamnă că pentru el a sosit timpul să se pocăiască. Atunci să ne supunem gândurilor lui Dumnezeu sau să ne plecăm sub Cuvântul Lui, să ne dezaprobăm și să nu ne împotrivim.

Dar dacă autorul acestor rânduri poate a folosit vreun cuvânt care nu i-a plăcut cititorului, este rugat să aibă o îngăduință binevoitoare.

Dacă vreo soră se simte lezată prin aceste expuneri, poate fi consolată și convinsă că Domnul o cunoaște și o va îndreptăți, da, că El o va apăra așa cum a apărat-o cândva pe Maria. Ea trebuie doar să se întoarcă la El și să-L roage pentru înțelegerea lucrurilor, iar apoi va constata că Domnul este și azi cel mai bun învățător și mângâietor. (Iov 36,22)

Dar te rog, iubită soră, lasă-te învățată de Domnul, nu de oameni, fii atentă la învățăturile Duhului Sfânt și nu ale unor învățători care predică așa cum și-ar plăcea ție să auzi.

NECINSTIT, DEZONORAT, INSULTAT

Oare nu sunt acestea noțiuni care ar trebui să pună pe gânduri orice soră? Oare cum gândim despre o fecioară dezonorată, despre o fată care a fost necinstită? Sau au devenit copiii lui Dumnezeu așa de moderni încât nu mai au înțelegere pentru necinstire?

În ochii lui Dumnezeu orice femeie își necinstește, dezorează, insultă capul, dacă se roagă sau proorocește cu capul dezvelit. (1 Corinteni 11,5) În această privință nu există niciun dubiu după Cuvânt, căci este scris foarte limpede în 1 Corinteni 11.

Dar dacă vreo soră nu ia în serios asemenea cuvinte, rămâne de văzut cum va sta înaintea Domnului.

Dacă cele dezonorate nu simt nimic în acest caz, măcar cele cuviincioase să se lase avertizate. Căci cea dezonorată și-a pierdut adesea, chiar dacă nu întotdeauna, simțul rușinii, în timp ce cea cinstită roșește.

Dacă o femeie trebuie să se acopere doar când se roagă și proorocește în prezența altora sau și atunci când este singură, acest lucru să-L lase pe Domnul Însuși să-i spună. Cert este că dacă i-am întreba pe oameni, am primi răspunsuri total diferite. Dar te rog, iubită soră, care răspuns este corect, cine are dreptate? Ah, de n-ai da dreptate tocmai aceluia care-ți răspunde cum îți place ție!

În toate cazurile calea cea mai sigură este și rămâne aceea de a ne lăsa învățați de Domnul Însuși, care a spus: »Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.« (Psalmul 32,8; de citit și: Psalmul 119,102; Isaia 48,17; Ioan 16,12 și mai departe)

Din Isaia 28 reiese că Dumnezeu îl învață chiar și pe țăran cum să-și facă treaba (mai ales în versetul 26). Și atunci să lase El nelămurit pe vreunul din copiii Lui, care vrea să facă voia Lui, care vrea să facă deosebirea între ce este cuviincios și ce nu este cuviincios? Ah, dacă n-am fi așa de îndărătnici atunci când Domnului îi place așa de mult să ne învețe!

CIUDAT

»Aceștia (iudeii din Berea) erau mai nobili (mai cumsecade) decât cei din Tesalonic. Ei au primit Cuvântul cu multă râvnă și cercetau în fiecare zi Scripturile (Sfintele Scripturi), ca să vadă dacă ceea ce li se spunea era așa. Mulți dintre ei au crezut.« (Faptele Apostolilor 17,11).

Nimeni alții n-au fost cei care au vestit Cuvântul iudeilor din Berea decât Pavel și Sila. Dar ei n-au primit Cuvântul, pur și simplu, ci ei cercetau Scripturile ca să vadă dacă este adevărat ceea ce li se spunea, dacă se comportau cum le spuneau bărbații aceia.

Acest lucru nu era ciudat, ci era ceva foarte normal și de la sine înțeles. Ce frumos este să citim că Duhul Sfânt laudă acest fapt prin gura autorului, că apostolul a putut să scrie că aceia ar fi fost mai nobili sau mai cumsecade decât cei din Tesalonic.

Tesalonicenii care au primit Cuvântul și au crezut erau cumsecade, erau nobili, dar iudeii din Berea erau și mai nobili.

Dar este ciudat că oamenii și din păcate și copii ai lui Dumnezeu din zilele noastre, au așa de puțină înțelegere pentru cumsecădenie și pentru ceea ce este nobil.

Nu fac astăzi mulți tocmai invers ca cei din Berea? Aceștia judecau ceea ce le spuneau predicatorii, după Cuvânt, iar apostolul Pavel îi îndeamnă pe Corinteni: »Judecați voi singuri ce spun!« căci socotea că se adresează unor oameni cu judecată. (1 Corinteni 10,15)

Astăzi citesc mulți Biblia, iar când au înțeles un adevăr, se duc la un frate sau la altul sau la un predicator, ca să li se explice acel lucru și să afle cum gândesc alții despre el.

Faptul în sine este destul de ciudat, foarte ciudat. Dar este de-a dreptul trist dacă alergăm de la un predicator la altul până-l găsim pe acela care „interpretează” textul în acel sens, în care Scriptura n-a avut deloc intenția să se refere, ceva care este scris așa de limpede sau ceva, care deși îl neliniștește pe câte unul, este scris pentru o cu totul altă categorie de oameni.

Astfel putem auzi că învelirea femeii este un obicei oriental sau o modă. Și chiar dacă nu scrie deloc că femeia trebuie să se acopere din pricina modei, ci din pricina îngerilor, atunci credem ceea ce vrem să auzim și suntem de părere că am rezolvat problema.

Într-adevăr, ne lipsesc cuvintele pentru a descrie un astfel de mod de tratare nenobil, de-a dreptul necuviincios a sfinților. Astfel îndrăznim să punem pe aceeași treaptă moda sau obiceiurile cu sfinții îngeri.

Această alergătură și întrebările insistente sunt dezaprobatorii, este o desconsiderare a Duhului Sfânt, care vrea El Însuși să ne conducă în tot adevărul.

Acolo trebuie să fie o mare împietrire unde astfel de suflete nu se pot liniști, dacă nu-și dau seama că în felul acesta pot comite așa-numitul păcat „împotriva Duhului Sfânt”.

Chiar dacă nu este acesta cazul, deoarece în toată Biblia nu scrie nimic despre păcatul împotriva Duhului Sfânt, în orice caz este foarte trist, dacă ne adresăm unor oameni total neștiutori, în loc să ne lăsăm conduși prin El în tot adevărul.

Oameni total neștiutori? Da, aceasta este singura expresie corectă. Noi oamenii suntem, fără excepție, total neștiutori. În felul acesta nu contestăm că unul știe doar tabla înmulțirii, iar altul știe mai multă matematică, sau că, mă rog, există oameni care au studiat matematica superioară sau o altă știință. Câte unul abia dacă poate să scrie și să citească, altul a făcut un curs de un an, iar altul are bacalaureatul, altul este student sau profesor, etc.

Acesta este un alt domeniu, care nu are nimic a face cu subiectul nostru. Neștiutori, complet neștiutori sunt toți oamenii de la natură în ceea ce privește lucrurile dumnezeiești. Pentru a le cunoaște este nevoie de luminarea prin Duhul Sfânt.

El luminează foarte rar profesori, în schimb luminează pe mulți dintre oamenii cei mai simpli și pentru aceasta folosește Biblia. De aceea spune Domnul Isus: »Te laud Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.« Și atunci se întâmplă lucrul cel mai ciudat, absolut de neînțeles: că „pruncii” merg cu descoperirile Tatălui la înțelepții-pricepuții total neștiutori (față de care Dumnezeu a ascuns aceste lucruri) și lasă, pur și simplu, să li se răstălmăcească de către aceștia, tot ce Domnul cerului și al pământului le-a descoperit. Cine poate să înțeleagă așa ceva?

De multe ori se întâmplă ca cineva să ceară de la Dumnezeu înțelepciune și lumină sau claritate, pe care El le dă cu plăcere oricui. Dar dacă apoi, cu adevărul cunoscut alergăm de aici-colo în modul descris mai sus, atunci să nu ne mirăm că Dumnezeu nu mai ascultă astfel de rugăciuni și ne scufundăm tot mai mult în întuneric.

Nimeni să nu se amăgească singur.

Niciodată n-ar fi putut demonii să provoace astfel de distrugerii printre copiii lui Dumnezeu, adică în unele „comunități”, dacă s-ar fi luat aminte la învățătura Duhului prin Cuvântul adevărului, așa cum scrie în 1 Corinteni 14,27:

»Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând și unul să tălmăcească.« Aceste cuvinte „la rând” condamnă orice adunare unde lucrurile nu se petrec așa, căci Domnul este un Dumnezeu al ordinii. (1 Corinteni 14,33)

Cine nu se lasă ajutat prin Scriptură, acela nu poate fi ajutat. Dar el să ia seama la textul din 2 Tesaloniceni 2,9-12: »Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osândiți.

Dar în 1 Corinteni 14 Scriptura mai spune și:

FEMEILE SĂ TACĂ ÎN ADUNĂRI

În slujbele demonice din zilele noastre, femeile joacă rolul principal. Femeile să tacă în toate adunările sfinților. Despre cum trebuie să se petreacă lucrurile în alte comunități, străngeri și adunări, nu scrie nimic în Biblie, prin urmare putem avea păreri contradictorii. Dar noi nu avem astfel de obiceiuri și nici nu cunoaștem statutul atâtor secte. Noi știm numai cum trebuie să se desfășoare lucrurile în adunările sfinților, iar asupra acestor lucruri nu este nimic de discutat, căci totul este scris limpede în Cuvântul adevărului.

Tocmai de aici putem recunoaște Adunarea lui Dumnezeu, prin faptul că ea se orientează în totul după Cuvânt, i se supune, are Biblia ca îndreptar și se lasă condusă prin Duhul Sfânt în tot

adevărul. După aceste criterii trebuie să stabilim ce este cuviincios și ce nu este cuviincios, ce se cade și ce nu se cade, ce este o onoare și ce este o rușine.

Poate ar vrea cineva să susțină că prin cuvintele „femeie, femei” se înțeleg numai doamnele măritate. Oare chiar așa să se înțeleagă? Deci înseamnă că toate femeile nemăritate pot vorbi în adunări, iar cele măritate trebuie să tacă? Oare cine ar putea să accepte așa ceva? Aceasta ar fi o retrogradare nemeritată a femeilor măritate, care nu este fondată nicăieri în Biblie.

Femeia are locul ei în Adunare, destinat de Dumnezeu, este un mădular deplin valabil, exact ca și bărbatul, dar n-a fost chemată să predice în Adunare, așa că să tacă.

Poate să procească, să se roage, să se roage mult, mai stăruitor decât bărbatul, dar în Adunare să tacă. Așa învață Scriptura.

Nu există altă slujbă în Adunare decât predicarea? Nu este Adunarea trupul lui Hristos? Oare sunt toți gură? Unde este stomacul cu funcția sa ascunsă? Oricât de bine ar funcționa gura, ce valoare are toată munca ei dacă stomacul este bolnav și respinge alimentele repartizate lui de către gură. Atunci tot trupul trebuie să sufere.

Aici se poate pune întrebarea: femeia nu are voie nici să se roage tare în Adunare? Această întrebare este exact ca cea cu acoperitul capului, la care Domnul va răspunde fiecărei surori, dacă-și dorește din toată inima să aibă certitudine asupra acestei probleme. Numai dacă inima ei este deschisă înaintea Domnului.

Noi nu urmărim să-i facem pe copiii lui Dumnezeu dependenți de Domnul, ci tocmai să-i lăsăm să-și simtă dependența de Domnul sau cel puțin să le arătăm drumul.

Părerea scriitorului acestor gânduri are tot atât de puțină valoare, ca orice altă părere omenească.